

Antwerpen, 16 december 2019

'De glimlach van een kind'
Brief van de bisschop voor Kerstmis

Goede vrienden,

Dat baby's huilen, weten we bij voorbaat. Ze zijn broos en afhankelijk. Alles hebben ze nog nodig. Ze hebben geen ander middel om hun honger, vrees of ongemak te melden. Een scherp alarmsignaal uitsturen, is hun enige verdediging. Een fikse huilbui laat niet lang op zich wachten. Die komt er vanzelf. Dat baby's ook lachen, werkt anders. Een glimlach van voldaanheid of voldoening, komt als vanzelf met de voeding mee. Maar een glimlach van herkenning, daarop is het even wachten. Hoe staan ouders en familie soms niet rond de wieg om een glimlach aan hun baby te ontlokken. Ze fluisteren lieve woordjes, rammelen met speelgoedjes, kietelen baby's voetjes of trekken zelf de gekste smoe-len, tot hun baby begint te glimlachen. Alles hebben we over voor die glimlach. Een glimlach van herkenning. Een glimlach van verbondenheid. Een glimlach die onze diepste snaren raakt.

Is niet alle lachen dan hetzelfde lachen? Neen. Lachen kan van alles betekenen. Een clown lacht om zijn droefheid te verbergen. Een spotter lacht om zijn mislukking te verhullen. Een verkoper lacht om zijn product aan de man te brengen. Een winnaar lacht om zijn succes te vieren. Een verslaafde lacht om zijn onmacht te benevelen. Een showmaster (m/v) lacht om publiek te trekken. En ja, soms moeten we onszelf verplichten om te blijven lachen. Hoe vaak vergaat ons niet de zin om te lachen wanneer we zien wat rondom ons gebeurt. Er is een lachen dat meer te maken heeft met keuze en wilskracht dan met spontaneïteit. En om te blijven lachen is wel eens een opkikker nodig. „*Keep on smiling*”, zong James Lloyd.

Wat maakt de glimlach van een kind zo anders? Waarom raakt die glimlach onze diepste snaren? Omdat het een heldere glimlach is. Een glimlach nog doorzichtig en onbezoe-deld. Nog zo dicht bij de zuivere bron van het menselijke leven. Een glimlach die nog niets te verbergen of te verzwijgen heeft, geen bijbedoelingen, geen tegenslag of verdriet, geen onwaarheid of leugen, geen eenzaamheid of ontgoocheling. Zomaar een glimlach uit de onschuld van het leven zelf. Een glimlach die ons herinnert aan ons eerste levensgevoel, nog niet bezwaard of getekend door latere ervaringen. Een glimlach die ons dicht-ter brengt bij wie wij waren en nog steeds zijn, daar waar het leven een aanvang neemt, voor het eerst of opnieuw.

Met Kerstmis kijken we naar een kind in de kribbe. We kijken niet zomaar. Dieper dan we vermoeden, zijn we op zoek naar een glimlach die het verschil kan maken, een glimlach die verwijst naar God. En ja, het is een kind dat naar ons lacht. Niet omdat alles in die stal zo netjes, gezellig of feestelijk is. Zo was het daar niet, zegt het kerstverhaal, integendeel. Het kerstekind lacht omdat het uit de zuiverste oorsprong van het leven zelf komt. Omdat het niets te verbergen heeft. Omdat het voortkomt uit niets anders dan de liefde die God ons toedraagt. Omdat het geen bijbedoelingen heeft, geen andere bedoeling dan lief te hebben en goed te zijn. In Jezus lacht het leven ons toe zoals wij het ontvangen uit Gods zuivere hand. Leven om te leven. Liefde om lief te hebben. Geluk om gelukkig te worden. Gave om te geven. Licht uit licht, zingen we in het credo.

Goede vrienden, wat wens ik voor deze kerstdagen? Dat we bij de kribbe de glimlach mogen zien van het kind dat ons toelacht. Een knipoog die van God komt. Zomaar.

+ *Johann Bonny*

Bisschop van Antwerpen